

Το κλειδί στην πόρτα

Ευαγγελινή Μπαλτατζή

Ένα όνειρο απατηλό για σήμερα. Το κλειδί στην πόρτα! Η ευτυχία του χθες.

Γύρναγες απ' το σχολείο και το κλειδί ήταν εκεί. Εκεί για όλους και για σένα. Και η μάνα μες στο σπίτι και το σπίτι γεμάτο μυρωδιές αγάπης. Φρεσκομαγειρεμένο φαγητό και στο περιθώριο της οσμικής πανδαισίας τα κουλουράκια πορτοκαλιού που τα ψήσατε στον φούρνο της γειτονιάς. Ένα σπίτι γεμάτο μ' αγάπη. Αγάπη για όλους κι αυτούς που θα χτυπούσαν την πόρτα. Κι ο φόβος άγνωστος.

Στο σπίτι του παππού στο χωριό ούτε που υπήρχε κλειδί στην πόρτα. Έχασκε η κλειδαρότρυπα και ο αέρας περνούσε ελεύθερα απ' αυτήν. Στο μικρό πρώτο δωμάτιο ήταν ο πέσκοκ¹. Μια καθιστή θερμάστρα που έκαιγε ξύλα και τεζέκια². Και στο δάπεδο μη νομίσετε τίποτε πολύτιμα χαλιά. Μα είχε θαλπωρή το δωμάτιο. Θαλπωρή και για τη Χρυσούλα. Η Χρυσούλα ήταν μια ταλαίπωρη γυναίκα χωρίς σπίτι και ίσως χωρίς φωνή. Εγώ τουλάχιστον δεν την άκουσα ποτέ. Ερχόταν, καθόταν στο τραπέζι και η γιαγιά της

πρόσφερε ζεστό τσάϊ φλαμούρι που έβραζε στον πέσκοκ¹. Η Χρυσούλα ήξερε πάντα πως εκεί είχε μια θέση.

Και τώρα στην πόλη, καθώς μεγαλώναμε, μεγάλωνε κι η πόλη. Δίπλα μας ήρθε κι έκτισε σπίτι η Έλλη με τον πατέρα της από το Σουφλί. Στα χέρια της θα δω ένα μεγάλο κλειδί, το κλειδί της εξώπορτας, να χορεύει ανάμεσα στα δάκτυλα της. Όταν φεύγει από τη ζωή ο υπερήλικας πατέρας της, τα κλειδιά περισσεύουν στα χέρια της και για μένα θα αποτελούν πλέον το σύμβολο της μοναξιάς. Σήμερα πέρα απ' τη μοναξιά είναι και θέμα αναγκαστικής απομόνωσης και φόβου. Φόβου δυστυχώς πλέον δικαιολογημένου. Δε φθάνουν τα κλειδιά στις πόρτες αλλά κι οι πόρτες γίνονται φρούρια και το όνειρο μένει. Οι πόρτες βαριές να πέφτουν πάνω στην καρδιά μου. Κι εγώ που νόμιζα πως ο κόσμος μ' αγάπη κατακτιέται, φοβάμαι να ανοίξω ακόμη και την πόρτα της καρδιάς μου. Και τ' όνειρο μένει. Καλά φυλαγμένα τα κλειδιά κι οι πόρτες βαριές, έτοιμες να σκοτώσουν.

Αλλ' οι θεοί δεν τα έδωσαν όλα μαζί στους ανθρώπους

Αλλ' ούπως άμα θεοί δόσαν ανθρώποισιν

Όμηρος

1. Είδος θερμάστρας

2. Καύσιμη ύλη που προέρχεται από ανάμιξη κοπριάς ζώου με άχυρο που στεγνώνει στον ήλιο.